

21. fejezet - Hírek

Harry a fiúk hálójában feküdt az ágyon. Felfelé kinyújtott kezében, a fény felé tartva szemlélte Mardekár lassan körben forgó medálját.

Hát megvan végre. Lelkét szokatlan magabiztosság szállta meg, mióta birtokába került a régóta keresett ékszer. Lassan felfogta a tényt: ismét egy horcruxsal kevesebb áll közte és Voldemort között. Hálát érzett az ismeretlen, megtévedt halálfaló, keresztapja öccse, Regulus Black iránt. Ugyanakkor nyomasztotta a tudat, hogy a férfi behalt abba, hogy el akarta hagyni a Sötét Nagyurat. A medál megszerzésekor elfogyasztott bájjal, a lélekdarab elpusztítása, vagy a halálfalók bosszúja nem sokkal hősies tette után elpusztította őt.

Beszélnie kell Albus Dumbledore portréjával, és el kell mondania neki a jó hírt. Az igazgató biztosan örül majd, hogy végre előreléptek egyet a cél felé, amelyért ő az életét is feláldozta.

Elszorult a torka a gondolatra, hogy a gyűrű és a medál is több ember életét elvette már, a napló esetében pedig szintén csak kevésen múlt, hogy Ginny életben maradt. A lányra gondolva másik keze önkéntelenül is a nyakában lógó, kerek medálra vándorolt, amit szerelmétől kapott. Közben tovább szárnyaltak a gondolatai. Három horcrux tehát biztosan megsemmisült. Hátra van még két tárgy, melyek egyike Hollóháti Hedvig kétfülű, arany pohárkája, a másik azonban egyelőre rejtély, hogy mi lehet. Ezen kívül el kell pusztítaniuk Voldemort kígyóját, Naginit is. S végül az utolsó átkozott lélek maradvánnyal is szembe kell néznie, amelyik abban a visszataszító, vörös szemű testben él, amit Voldemort visszatérése óta a magáénak tudhat.

Beleborzongott, amint emlékei elé vetítették a sötét varázsló képét. Hideg veríték verte ki a testét, és szíve a torkában dobogott, mint annak idején, amikor rémálmai rendszeresen betekintést engedtek a Sötét Nagyúr elméjébe. Remegő kezeivel egyre jobban szorította a két medált. Az elátkozottat, amely már több életet követelt, és a boldogságot jelentőt, amelyet Ginnytől kapott. Erre ráeszmélve megpróbálta elűzni az elméjét hirtelen elborító félelmet, és mikor megszokott meditációs gyakorlatai ezúttal kudarcot vallottak, Ginny nevét kiejtve átadta magát a mágikus medál által megőrzött boldogság hullámának.

Amit elcsitulnak lelkében az érzések felállt, visszacsomagolta a finom bársonyba és ládája mélyébe rejtette Mardekár medálját.

Nem sokkal később, Harry vacsorázni indult barátai után a Nagyterembe. A folyosó egyik kanyarulatában csatlakozott hozzá a szintén lefelé igyekvő McGalagony professzor.

- Jó estét, tanárnó! - köszönt rá udvariasan, megörülve a találkozásnak.

- Önnek is, Potter! - A tanárnő arcán feszült mosoly futott át. - Látom, örül, hogy lát. Biztosan szeretne valamit tőlem...

- Igen, tanárnő. Megint beszélnem kellene Dumbledore professzor portréjával.

- Ha vacsora után megfelel, látogasson fel az irodába. Nekem sajnós, sok a dolgom, csak később megyek vissza. Ha hármat koppant a kopogatóval, mondja ki miért jött, és az ajtó kinyílik.

- Köszönöm.

Az igazgatónő kopogó léptekkel bekanyarodott egy másik folyosóra.

Harry már a Griffendél asztalánál találta a barátait. Amikor már jóllakott, akkor jutott eszébe, hogy még el sem mondta nekik, mi történt az imént.

- Vacsora után felmegyek az igazgatói irodába - jelentette ki, miután eltolta magától a tányért.

Ron teletömött szájában megállt a falat, és ettől úgy festett, mint egy különösen sok magot a képébe gyúrt hörcsög.

- Mi történt? - kérdezte aggódva Hermione.

- Ó, csak be szeretnék számolni Dumbledore professzornak arról, mi történt. McGalagony engedélyezte. Az előbb találkoztam vele a folyosón.

- Már azt hittem, valami baj van. Mostanában sosem lehet tudni... - motyogta maga elé a lány.

- Mi lesz a következő lépés? - érdeklődött Ron, miután végre lenyelte, ami a szájában volt.

- Még nem tudom. Talán Dumbledore ad valami tanácsot, hogyan tovább. Megkérdezem a véleményét néhány dologról.

A jelszó hallatán a kőszörny rögtön odaengedte Harryt az igazgatói irodába vezető csigalépcsőhöz. Hármat koppantott a griffet mintázó kopogatóval.

- Harry Potter szeretne beszélni Albus Dumbledore portréjával.

Az ajtó valóban feltárult előtte. Amint belépett, megtorpant, mert meglepetten látta, hogy minden festményről őt bámulják a Roxfort volt igazgatói. Dumbledore bátorítóan intett, hogy lépjen közelebb.

- Üdvözöllek, Harry. Ne aggódj! Tudod, mi őrizzük a szobát, amikor Minerva távol van. Örvendek, hogy látlak. Történt valami? - A volt igazgató várakozásteljesen figyelte félhold alakú szemüvege fölött.

- Jó napot, Dumbledore professzor! Jó híreket hoztam.

- Mondd csak, fiam! Kíváncsivá tettél.

- Megtaláltuk Mardekár medálját. Már el volt pusztítva benne a lélekdarab, így nem horcrux többé.

- Ennek igazán örülök! - mosolyodott el látható büszkeséggel az idős mágus.
- Sosem fogja elhinni, kinek a birtokában volt már jó ideje. - A fiú hangja keserűen csengett. - Az illető, aki előttünk megszerezte, Regulus Arcturus Black, Sirius öccse volt. Az ő halála után Sipor őrizgette, és nála találta meg Mundungus Fletcher. Amikor azonban el akarta vinni a Black-házból, valaki felfedezte mi van nála, és elvette tőle. - Az igazgató figyelmesen várta a folytatást. - A medál végig Perselus Piton íróasztalában volt elrejtve.
- Bejutottatok tehát a lakosztályába - nézett rá merőn az öreg varázsló.
- Úgy tudom, az ön engedélyével vitt be minket Sealy.
- Igaz, igaz - mélyedt el gondolataiban a férfi, hosszú ujjával ősz szakállát fésülgetve.
- Minden nyom oda vezetett, uram - mentegetőzött Harry.
- Gondolom, ezzel kapcsolatban vannak még kérdéseid.
- Miért volt nála a medál? Miért nem adta át Önnek? Még mindig az hiszi, hogy a mi oldalunkon áll, amikor még erről sem szólt? Ha tudtuk volna, nem mentünk volna oda, és akkor ön még mindig itt lenne, élne, és a Roxfort élén állhatna! - A mondat végét már szinte kiáltotta. Hangjából süttött az elkeseredés, arca kipirult az indulattól.
- Ha viszont nem a mi oldalunkon áll, miért nem adta át a medált Voldemortnak? - kérdezett vissza az igazgató. - Még ha az nem is horcrux többé, attól még egy pótolhatatlan családi ereklye, és egyben felbecsülhetetlen kincs.
- Ezt sajnos nem tudom, de van néhány ötletünk - tárta szét a kezeit Harry tanácstalanul. - Talán félt a haragjától, vagy arra gondolt, hogy majd a megfelelő pillanatban fogja elővenni... Úgy el volt rejtve, mint a nagyon féltene. - Felszegett fejjel, a férfi valószerűtlenül kék szeméibe nézve folytatta. - Egyáltalán honnan ismerte a medált? Honnan tudott a horcruxról?
- Nem tudom, fiam. Perselus sokáig a saját, meglehetősen sötét útját járta, amelynek részleteibe sohasem volt bepillantásom. Regulus halálakor sem volt még a Főnix Rendjének tagja. Könnyen lehet, hogy felismerte a medált, hiszen még az egyik festményen is ott függ Mardekár Malazár nyakában, a keleti szárny pincefolyosóinak egyik falán. - Harry meglepett tekintete láttán folytatta. - Talán nem is sejtette, hogy a tárgy egy horcrux volt valaha.
- Hermione szerint tudnia kellett róla. Úgy gondolja, hogy ő készítette azt a zöld folyadékot, ami a kőtáliban volt, a barlangban.
- Ne feledd, hogy Voldemort évtizedekkel régebben, már iskolaévei alatt is dolgozott a horcruxok létrehozásán, amikor Perselus még nem is élt. Azonban, ha mégis így is lett volna, talán nem sejtette, mire kell a bájjal Voldemortnak. Nem hinném, hogy bárkit is a bizalmába avatott volna, és felfedte volna előtte halhatatlansági terveit. Mint a Mardekár-ház vezető tanára, bizonyára felismerte a medált, és úgy gondolta, jó helyen lesz nála ez a kivételes ereklye.
- Még valami más is volt ott, uram. Egy gyűrű is volt mellette. Az édesanyám után maradt mátkagyűrű párja... - Elakadt a hangja egy pillanatra. - Nem emlékszik véletlenül, hogy apámon rajta volt-e az ékszer, amikor... megtalálták? Az igazgató a fejét rázta.
- Sajnálom. Annyi év telt már el az óta. Ha nem csak festményként állnék előtted, talán felidézhetném az emlékeimet, hogy feleljek neked, de sajnos az ilyen részletek a múlt homályába vesznek előlem. Ebben a létformában - nézett körbe festményének keretén -, többet nem tudok segíteni.
- Harry lehorgasztott fejjel bólintott, hogy megértette.
- Esetleg beszélj az öcsémmel, hiszen ő is ott volt akkor. Ő többször látta őket az utolsó időkben. Talán tud neked erre válaszolni.
- Azt nem értem, hogyan kerülhetett pont Pitonhoz?
- Nyomós oka kellett, hogy legyen, ha megőrizte. Alkalmadtán kérdezd meg talán tőle.
- A fiú felháborodottan felkapta a fejét.
- Nem tudok elképzelni elég indokot! A válasz lesz az utolsó, amit kimond életében!
- Ne ítélj felületesen, Harry! Tudj meg mindent, amit lehet, mielőtt bármi visszafordíthatatlant cselekednél! Ha gyűlölet költözik a lelkedbe szeretet helyett, talán elveszíted az esélyt Voldemort legyőzésére is.
- Ekkor nyikordult a helyiség ajtaja, és belépett az igazgatónő.
- Köszönöm, hogy meghallgatott, professzor úr. Viszontlátásra! - Harry láthatóan elégedetlenül búcsúzott a férfitől, aki válaszul csak intett neki, miközben jóindulatúan mosolygott.
- Már végzett is, Potter? Elég zaklatottnak látszik. Minden rendben van?
- Köszönöm, jól vagyok. Tanárnő, még lenne egy másik kérésem is... - tette hozzá határozatlanul, és lesütötte a szemét a boszorkány kutató tekintete elől. McGalagony professzor várta a folytatást.
- Ismét kimenőt szeretnénk kérni szombaton. Ígérem, ezúttal nem okozunk gondot senkinek.
- Biztos, hogy mindhárman menni akarnak? Nem örülök neki, hiszen szombaton lesz a Griffendél-Hugrabug kviddics mérkőzés. - Ezen kívül, csak abban az esetben engedélyezem, ha megígérik, hogy este 7-re visszatérnek az iskolába. Igaz, hogy már nagykorúak, de a Weasley-szülők különösen aggódnak, és Hermione szülei is tisztában vannak a háborús helyzettel. Fokozott felelősséggel tartozom önökért. Remélem, legalább annyira megfontoltan cselekszik, mint amennyire szereti a barátait.
- Higgye el, tanárnő, nem akarom bajba keverni őket.

Harry teljesen elfelejtkezett a meccsről. Igyekezett nem gondolni kedvenc játékára, és kirekeszteni gondolataiból. Ha már nem játszhat, legalább nem akarta fájditani a szívét. Ron azonban biztos szeretne játszani. Nem tagadhatja meg barátjától ezt a lehetőséget.

- Azt hiszem, a legjobb az lesz, ha ezúttal mégis egyedül megyek.

- Szeretném tudni az úti célját, vagy ezt nem áll módjában elárulni, adnék valakit ön mellé kísérőnek közös ismerőseink közül - javasolta az igazgatónő.

- Sajnálom, de mindenképpen egyedül kell mennem. Ne aggódjon miattam! A hely, amit felkeresek teljesen biztonságos. Már többször jártam ott, és minden óvintézkedést megteszek, amit csak tudok.

- Ez már máskor is kevésnek bizonyult - húzta el a száját Minerva McGalagony.

- Nálam van apám láthatatlanná tévő köpenye. Végig magamon tartom, ha szükséges. Ha bajba kerülök, azonnal jelezni fogom a barátaimnak, és ha megsérülnék, a Szent Mungóba hoptanálók egyenesen. Így jó lesz?

- Úgy látom, eltántoríthatatlan. Mivel már nagykorú, nem akadályozhatom meg, hogy elmenjen. Tudnia kell azonban, hogy nem szívesen törődöm bele.

- Köszönöm, Tanárnő, hogy mégis elenged.

Mielőtt elkészönt, Harry elővett a talárjából egy pergament, és a nő felé nyújtotta.

- Ezt szeretném, ha eljuttatná Remus Lupinhoz, vagy valakihez, akivel kapcsolatban áll.

- Mi ez?

- A Farkasölőfű-főzet receptje. Biztosan hasznát veszi.

- Hogyan jutott hozzá?

- Sajnos, nem árulhatom el. Dumbledore professzor portréja azonban lehet, hogy szívesen válaszol majd a kérdéseire - mosolyodott el halványan Harry, ahogy elképzelte, hogyan tér majd ki a válaszok elől kényes helyzetekre tartogatott kétértelműségével a volt igazgató.

A hét folyamán, tanulás után minden este, amíg Hermione és Ron kettesben voltak, Harry a Félvér Herceg hetedéves bájitaltan könyvét tanulmányozta. Akár a tavalyi, ez a könyv is tele volt körmölve nagyon hasznos, apró betűs kiegészítő bájitaltan jegyzetekkel. Ezen kívül sok érdekes információ szerepelt benne az általa már ismert rontásokkal, ártásokkal, átkokkal, Harry számára teljesen új varázslatokkal, valamint az ellenük való védekezéssel kapcsolatban is. Már az első alkalommal azon kapta magát, hogy az író kilétéről meglepedkezve, teljesen magával ragadja a sok érdekes, új ismeret. Ámulattal töltötte el, mennyivel többet tudott bizonyos dolgokról a vele egyidős Perselus Piton. Szinte falta a könyvet.

Ettől kezdve, Lumpsluck teljes meglepedésére, és Hermione legnagyobb elképedésére ismét ő lett a bájitaltan órák legjobban teljesítő diákja.

Péntek este, amikor Ron éppen lelkesen és idegesen a taktikai megoldásokat beszélte meg Ginnyvel az egyik sarokban, Harry Hermionéhoz lépett.

- Szombaton nem leszek ott a meccsen.

- Hogyhogy? Hova mész, Harry? - faggatta ijedten a lány.

- Megint elmegyek Godric's Hollow-ba - Látta, hogy a lány ellenkezni akar, így gyorsan megelőzte. - Nem tudsz lebeszélni, már McGalagony is megpróbálta. Te maradj Ron mellett! Annyira boldog, hogy végre játszhat. Nagyon megviselné, ha mindketten elmennénk. Tudod, mennyire várja a holnapot.

- Miért mész oda?

- Dumbledore professzor javasolta. Talán a bátyja tud valamit apám gyűrűjéről. Ráadásul a karácsonyi ajándékot sem köszöntem még meg.

- Mikor mondd meg neki?

- Majd holnap reggel. Ha az eddigiekből indulok ki, akkor úgyis annyira ideges lesz, hogy ez már nem ronthat rajta semmit - mosolygott szomorkásan.

Szombat reggel a Próféta különszámban adott hírt az előző éjjel történt halálfaló támadásról, amely egy kis vidéki faluban történt. Ron fel sem fogta, ami körülötte történt, szinte transzban botorkált a helyére. Hermione és Harry nyomban a cikke vetették magukat. A lány hangosan felolvasta:

TEGNAP ÉJJEL PORIG ROMBOLTAK EGY HÁZAT EGY MUGLIK LAKTA KIS FALUBAN.

AZ ÓRIÁSI PUSZTÍTÁS A FÖLDDDEL TETTE EGYENLŐVÉ AZ ÉPÜLETET, AZONBAN A TITOKZATOS TULAJDONOST NEM TALÁLTÁK MEG. LAKÓJÁNAK KILÉTÉT EGYELŐRE TELJES HOMÁLY FEDI, CSAK ANNYI EGYÉRTELMŰ, HOGY MAGASAN KÉPZETT VARÁZSLÓ LEHETETT. A HELYSZÍNRE ÉRKEZŐ AUROROK TIZENKÉT HALÁLFALÓ ÉS HÉT MUGLI HOLTTESTÉT TALÁLTÁK MEG, AKIK BIZONYÁRA A ROBBANÁSOK ZAJÁRA MENTEK AZ UTCÁRA. A NYOMOK ELEMZÉSE MÉG MOST IS TART. AZ ELSŐ INFORMÁCIÓK SZERINT LESZÁMOLÁS TÖRTÉNHESETT. LEGALÁBBIS ERRE UTAL A TÁMADÓK MEGLEPŐEN NAGY LÉTSZÁMA: LEGALÁBB 30 TÁMADÓ OSTROMOLTA MEG A HÁZAT.

KÉRJÜK, HOGY AKI ISMERI A HÁZ LAKÓJÁT, VAGY BÁRMILYEN FELVILÁGOSÍTÁSSAL SZOLGÁLHAT AZ ESETTEL KAPCSOLATBAN, JELENTKEZZEN A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM AURORPARANCSNOKSÁGÁN!

- Merlinre, még ez is! - Ron elsápadva ismét magába roskadt. Láthatóan még jobban elment az étvágya a hírek hallatán.

- Vajon ki lehetett az a szerencsétlen, akivel ennyire végezni akart Voldemort? - fordult a lányhoz Harry.

- Biztos, hogy vagy nagyon fontos személy, vagy nagyon erős varázsló az illető, ha ekkora erővel támadtak rá - fejtegette Hermione.

- Szerinted túlélte? - firtatta kétkedő arccal Ron.

- Akárki is volt, jól elintézte őket mielőtt eltűnt, az biztos. Ha még él, és megtalálják, úgyis beviszik a Szent Mungóba - felelte Harry.

- Harry, biztos, hogy menni akarsz? - fordult hozzá Hermione.

- Igen. Ez a támadás most biztos leköti a minisztérium és a halálfalók figyelmét is.

- Miről van szó? - kapta fel a fejét a szürkészöld színben játszó arcú, eddig bambán a tányérját bámuló Ron.

- Meglátogatom Spotty gazdáját - felelte Harry virágnyelven, tekintettel a körülöttük hemzsegő diákokra.

- Miért nem mondtad? Nem mehetsz egyedül!

- Ezt én is mondtam neki, de hajthatatlan - jelentette ki a lány szemrehányóan, a kérdések elől az evésbe temetkezett fiút méregetve.

- Ne féljetek, vigyázok magamra. Végig rajtam lesz apám köpenye - nyugtatta meg őket Harry, miután végzett. - Ron! Sok szerencsét!

Barátja kényszeredett mosollyal bólintott, és fejét támasztva tovább könyökölt az asztalon.